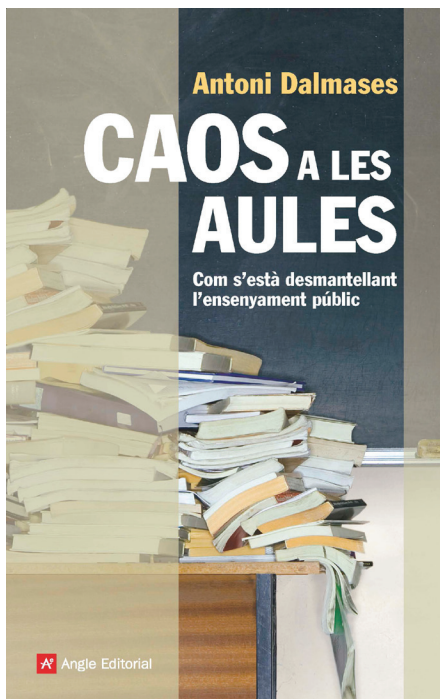

Caos a les aules

Com s'està desmantellant l'ensenyament públic

Antoni Dalmases

**Una crida al sentit comú feta per un professor entusiasta
i atípic que creu en l'ensenyament**

Títol: Caos a les aules

Subtítol: Com s'està desmantellant
l'ensenyament públic

Autor: Antoni Dalmases

PVP: 16,90 €

ISBN: 978-84-15695-01-1

Collecció: El fil d'Ariadna, 55

14,5 x 23 cm.

Rústica amb solapes

192 pàgines

«Si el futur d'un país es garanteix per l'educació que reben els seus ciutadans, el nostre futur està ben fotut. Des de l'experiència i amb dosis abundants d'ironia, Antoni Dalmases fa un repàs a l'ensenyament en l'actualitat, i el diagnòstic és clar: el model d'ensenyament públic, desmantellat dia a dia, està abocat al fracàs.»

Per a més informació:
93 362 10 45 / 620 43 07 18
premsa@angleeditorial.com

• Com s'està desmantellant l'ensenyament públic

Antoni Dalmases és un professor atípic i entusiasta amb més de trenta-cinc anys d'experiència com a professor. A **Caos a les aules** fa un retrat exhaustiu de la situació que, segons ell, va abocant l'ensenyament públic al fracàs. Dalmases exposa els arguments a partir d'anècdotes i fets, tots reals, que poden servir per comprendre una realitat en constant ebullició.

El llibre fixa l'atenció en els protagonistes: Nois i noies que assisteixen per força als instituts sense intenció de seguir els estudis; estudiants que es veuen obligats a seguir el seu aprenentatge intel·lectual en un ambient que no els facilita gaire l'estudi; alguns tipus de pares o famílies que els puguen i que són els representants adults dels nois i noies; els professors, en les seves infinites varietats; i finalment especialistes i autoritats.

Caos a les aules és «el resultat de reflexions, converses, observacions, lectures més o menys encertades, moltes hores de relació, reunions, discussions i, sobretot, bàsicament, fonamentalment, més de trenta-cinc anys ininterromputs fent classe a diversos nivells de l'ensenyament, des de l'antiga EGB fins a l'actual Secundària i Batxillerat, passant pel BUP i el COU.»

Antoni Dalmases representa l'entrega del professor vocacional que intenta fer bé la seva feina, i que té arguments i idees molt clares sobre qui mereix ser anomenat estudiant i qui és que no vol aprendre res, quins tipus de pares i de professors hi ha i, sobretot, què fan els que manen per desmantellar amb decisions absurdes el sistema educatiu.

Que el lector no busqui xifres, estadístiques o informes perquè el que trobarà són històries viscudes, noms propis i situacions reals.

• Antoni Dalmases

Vaig néixer a Sabadell el 1953. Llicenciat en Filologia Hispànica. Des del 1976 fins a l'actualitat, he estat i sóc professor i tutor de diversos cursos d'ESO i Batxillerat, amb els quals em diverteixo mentre miro d'ensenyar als meus alumnes a lluitar contra l'avorriment i la mediocritat, a tenir esperit crític, entendre el món i mirar-lo amb sentit de l'humor, per resguardar-se de la presència d'okupes, desvagats, objectors escolars, joves deixats de la mà dels déus, delinqüents en potència, pares que no mereixen ser-ho, col·legues lamentables, autoritats inoperants i/o malvades i lleis incomprensibles i irrisòries. La meua feina és, doncs, intentar contagiar als nois i noies el meu apassionat, iconoclasta i fins ara incansable amor a la literatura i la llengua del meu país, peti qui peti. Escric novel·les i contes per a lectors de totes les edats i he obtingut, entre altres, el Premi Andròmina 1992 per *L'última primavera*, el Premi Gran Angular 1993 per *Doble joc* i el 2005 per *Jo, el desconegut*, portada al cinema, a més del Premi Sant Joan 1998 per *Al mig del camí*.

EXTRACTES DE CAOS A LES AULES:

« 1. Els professors volem ensenyar. 2. No es pot ensenyar a qui no vol aprendre. 3. No tenim cap autoritat ni cap recurs autènticament vàlid per protegir els alumnes i propiciar i garantir-los l'ambient necessari per aprendre. I 4, i més tràgic: què en fem, d'aquesta majoria d'alumnes, dels pacífics, dels normals que volen aprendre i no poden per aquests quatre o cinc que a cada curs fan la murga?»

LA PENYA

« —¡Pero profe: si la peña no quié aprendé! Ho ha dit com qui comenta una obvietat a un infant, com si hagués sentit pena del fet que una persona d'edat visqui a la inòpia, inconscient del món que trepitja i, per tant, abocat a un fracàs ridícul. M'adono que, als seus ulls, jo i la meua manera d'entendre la vida resultem patètics. Em queda definitivament clar que ell i jo habitem galàxies distants, que vivim en èpoques allunyades, que pertanyem a espècies vives completament diferents i transitem per camins que mai dels mais no podran coincidir en una inexistent cruïlla.»

ENSENYAMENT OBLIGATORI FINS ALS 16 ANYS?

« (...) el Ramon, amb qui sempre podies comptar i que saludava cada dia somrient, quan va arribar a la ratlla dels quinze anys, es va anar esmoreint, entristint; va perdre la brillantor dels ulls, les ganes de col·laborar, l'amabilitat espontània del «bon dia», tip i cansat perquè des dels dotze fins als setze anys es va haver de conformar de mala gana a assistir cada dia a l'institut, on només hi havia una classe que li interessés i en la qual pogués mostrar les seves habilitats i el seu interès: la tecnologia (i no sempre, ja que depenia de si tenia més o menys «marxa», el professor que li tocava).

El que els teòrics van establir, suposo que amb indubtable bona fe i amb ganes, també, de fer baixar les estadístiques de l'atur, i considerant que l'ensenyament obligatori fins als setze anys era un avenç social, per al Ramon i molts altres era una condemna. Jo mirava d'animar-lo fent-li broma i dient-li que estava comprimit com un tap de xampany, que espera que l'alliberin per fer una explosió.»

AULA OBERTA, AULA ENCOBERTA

« Per mi, doncs, és evident que quan aquests nois i noies de l'AO s'adonen —perquè tenen sentiments!— que són tractats de manera diferent que els companys, que el que aprenen és de nivell més baix, que les seves possibilitats i capacitats són menors, perquè ells mateixos ho diuen i els altres els diuen que «això teu sí que és fàcil» i els exàmens i les notes ho confirmen, se senten estranys, diferents, marginats pels companys, i noten el menyspreu de la inferioritat. Per això cada vegada tenen menys motivació per treballar i l'autoestima els baixa, i per més que saben que al final, passats quatre anys, tindran el graduat en ESO, no se senten gaire feliços, tot i que ho dissimulin.»

ORDINADORS A XAUXA!

« (...) aquest curs 2012-2013, hi haurà el següent panorama: els de primer d'ESO, sense ordinador; els de segon d'ESO, un ordinador per cada dos; els de tercer i quart d'ESO, un ordinador per cada un; els de batxillerat, tots sense ordinador.

—Serà divertit fer-hi classes... —auguro—. Han forçat a canviar metodologies, del llibre a l'ordinador, de l'ordinador al llibre...

—Sí, molt divertit! I jo hauré de donar la cara per explicar l'inexplicable als pares, tot esperant i mendicant a la Generalitat perquè ens donin algun diner extra per poder instal·lar algun canó de projecció en alguna aula...

SISTEMA D'ENSENYAMENT

Mentrestant, però, aquí estic i aquí estem molts companys. Som els que comencem a pensar que, si es vol sortir d'aquest forat, potser caldrà organitzar-se per buscar alternatives autogestionades al desori actual, que haurien de posar els fonaments d'una societat basada en l'humanisme, la lògica, el pensament, la generositat i la bondat; és a dir: en la cultura.